

RIIGIKOHUS

DISTSIPLINAARKOLLEEGIUM

OTSUS

Distsiplinaarasja number	9-13/25-1
Otsuse kuupäev	1. detsember 2025
Kohtukoosseis	Eesistuja riigikohtunik Paavo Randma, liikmed riigikohtunik Ants Kull, riigikohtunik Kai Kullerkupp, ringkonnakohtunik Krista Kirspuu ja maakohtunik Triin Niinemets
Kohtuasi	Pärnu Maakohtu kohtuniku Rajar Milleri distsiplinaarsüüdistus
Distsiplinaarmenetluse algataja	Pärnu Maakohtu esimees Toomas Talviste
Asja läbivaatamise kuupäev	6. november 2025. a
Istungil osalenud isikud	Kohtunik Rajar Miller Pärnu Maakohtu esimees Toomas Talviste Istungit protokollis Riigikohtu personalispetsialist Kristi Jakobsoo

RESOLUTSIOON

- Tunnistada kohtunik Rajar Miller süüdi ametikohustuste täitmata jätmises ja mittekohases täitmises, mis seisnes:**
 - tsiviilasja nr 2-20-12669 menetlusega viivitamises ning mõistliku menetlusaja rikkumises;**
 - tsiviilasja nr 2-21-12813 menetlusega viivitamises ning mõistliku menetlusaja rikkumises;**
 - tsiviilasja nr 2-22-10191 menetlusega viivitamises, mõistliku menetlusaja rikkumises ja lahendi avalikult teatavakstegemise tähtaja ületamises.**
- Karistuseks mõista kohtunik Rajar Millerile noomitus.**

Edasikaebe kord ja tähtaeg

Otsuse peale võib esitada kaebuse Riigikohtu üldkogule 30 päeva jooksul alates otsuse kuulutamisest.

ASJAOLUD JA MENETLUSE KÄIK

Distsiplinaarsüüdistus

1. Pärnu Maakohtu esimees T. Talviste esitas 26. septembril 2025. a kohtunik R. Millerile distsiplinaarsüüdistuse seoses kohtuniku ametikohustuste mittekohase täitmise ja täitmata jätmisega kolme tsiviilasja menetlemisel. Konkreetsete etteheited on järgmised.
2. Kohtunik on venitanud tsiviilasja nr 2-20-12669 menetlust. Ilma nähtava põhjuseta on hagi menetlusse võtmiseks kulunud 15,5 kuud, kostja poolt üks kuu pärast hagi menetlusse võtmist esitatud menetluskulude tagatise määramise taotluse lahendamine võttis seejärel aega 12,5 kuud (hageja esitas oma seisukoha selle taotluse kohta viivitusega), kostja täiendava menetluskulude tagatise taotluse lahendamine nõudis aga enam kui 19 kuud.
3. Menetlus tsiviilasjas kestab alates hagi esitamisest kuuendat aastat (1851 päeva). Ühtki istungit ei ole seni peetud. Sellega rikub kohtunik kohustust lahendada tsiviilasi mõistliku aja jooksul ja võimalikult väikeste kuludega (tsiviilkohtumenetluse seadustiku (TsMS) § 2). Pärast 4. veebruari 2024 ei ole kohtuinfosüsteemi aruandluses selgitusi menetlust takistavate asjaolude kohta, mida tuleks aga teha kolm korda aastas.
4. Veninud on ka tsiviilasja nr 2-21-12813 menetlus. Asi võeti menetlusse 17. novembril 2021. Pärast hageja 13. detsembri 2021. a seisukohta kostja 8. detsembri 2021. a menetluskulude tagatise määramise taotluse suhtes lahendas kohtunik selle alles 3 aastat ja 3,5 kuud hiljem ehk 28. märtsil 2025. Vahepealse aja jooksul ei tehtud ühtki menetlustoimingut.
5. Kolmandana heidab maakohtu esimees kohtunikule ette minetusi tsiviilasja nr 2-22-10191 lahendamisel. Pärast 30. augustil 2022 kostja esitatud menetluskulude tagatise määramise taotlust järgnesid kohtu menetlustoimingud alles enam kui 9 kuud hiljem, täpsemalt 2023. aasta juunis. Hageja 26. juuni 2023. a määruskaebuse lahendas kohtunik 22. aprillil 2024 ehk pea 10 kuud hiljem ning sedagi alles hageja 19. märtsil 2024 esitatud menetluse kiirendamise taotluse tulemusel.
6. Kohtunik pikendas asjas otsuse tegemise tähtaega kahel korral, viimati 28. oktoobril 2024, määraes otsuse tegemise ajaks 5. novembri 2024. a. Ta ei teavitanud menetlusosalisi otsuse tegemise uuest ajast, otsuse kuulutas ta aga alles 9. jaanuaril 2025. a. TsMS § 452 lg-d 4 ja 5 sätestavad, et lahend tuleb kuulutada mitte hiljem kui 40 päeva jooksul viimasest asja arutamisest või kirjalikus menetluses antud tähtpäeva möödumisest. 12. juuni 2024. a istungil määrati viimaseks seisukohtade esitamise tähtpäevaks 19. september 2024 ning otsuse kuulutamise päevaks 11. oktoober 2024. Samuti on sõnaselgelt sätestatud, et kohtuotsuse avalikult teatavakstegemise aja muutmiseks tuleb menetlusosalisi teavitada. Neid menetlusnorme kohtunik aga ei järginud.
7. Kohtute seaduse (KS) § 6 lõike 1 teise lause kohaselt peab kohtunik oma kohustused täitma mõistliku aja jooksul, arvestades seaduses ettenähtud menetlustähtaegu. Sama põhimõtte on sätestatud kohtunike eetikakoodeksi punktis 15, ka TsMS § 2 kohaselt tuleb tsiviilasjad lahendada õigesti, mõistliku aja jooksul ja võimalikult väikeste kuludega. Ehkki mõistlik menetlusaeg pole üheselt piiritletud ja selle hindamisel tuleb arvestada kohtuasja keerukust, asjaolusid, menetlusosaliste käitumist ning kaalul olevaid huve, ei saa põhjendatuks pidada viivitusi süüdistuses kirjeldatud menetlustes.

Pärnu Maakohtu esimehe iseloomustus kohtuniku kohta

8. Esimees tõdeb, et kohtunik R. Milleri probleemid ametikohustuste kohase täitmise ja täitmata jätmisega on ajas korduvad ja seda vaatamata mitmele järelevalvetoimingule ja abi pakkumisele. Pärast 1. veebruaril 2020 ametisse asumist sai kohtunikule kohe osaks suur töökoormus ning tekkisid probleemid

kohtuasjade lahendamisel, mis tipnes sellega, et 1. detsembril 2022 lõpetati kohtunikule uute tsiviilasjade jagamine lootuses, et see aitab kohtuniku n-ö järje peale.

9. 5. detsembri 2023. a koostöövestlusel võttis kohtunik eesmärgiks 2024. aastal kõik tsiviilasjad ära lahendada, mida oli tol hetkel 60. Paraku ilmnes 2024. a suveks, et probleemid tsiviilasjade lahendamise ning jäägi vähendamisega püsivad. Sisuliselt ei olnud 2024. a esimeses pooles lahendatud ühtki jäägis olnud 60 tsiviilasjast, enamikus neist ei olnud isegi ühtki menetlustoimingut tehtud. Esimees võttis 2024/2025. a talvel n-ö luubi alla kõik selleks hetkeks jäägis olnud 44 tsiviilasja, mitmekordsel pealekäimisel sai enamik asju liikuma ja lõpplahendeid hakkas ikkagi tasapisi tulema. Süüteosakond otsustas samuti kohtunikku abistada ning 2025. a I kvartalis sai kohtunik R. Milleri jurist tegeleda üksnes tsiviilasjadega, sest süüteosakonna teised juristid aitasid nädalakaupa süüteovaldkonna asjades.

10. Tänapäevaks on tsiviilasju jäänud kohtunik R. Milleri menetlusse 17, need kõik on ligi 3 aastat tagasi esitatud hagid/avaldused. 25. septembri 2025. a väljavõtte kohaselt ei ole aga üheski neist asjust viimase 60 päeva jooksul tehtud ühtki menetlustoimingut.

Kohtunik R. Milleri kirjalik selgitus

11. Kohtunik ei vastusta süüdistuses ning iseloomustuses kirjeldatud faktoloogiat. Süüdistuses viidatud kolmes kohtuasjas on hagejaks üks ja seesama isik A. L., ning kohtunik otsustas ajaliselt viimasena esitatud hagi (nr 2-22-10191) lahendada esimesena, kuivõrd see näis hageja seisukohalt kõige olulisem. Ta arvestas, et teistes kohtuasjades (nr 2-20-12669, nr 2-21-12813) ei ole hageja huvi menetluse eseme suhtes sedavõrd suur, samuti oleks see toonud kaasa A. L-ile erinevaid menetluskulusid.

12. Kohtunik rõhutab, et A. L-iga seondub alates 2007. aastast 160 erinevat menetlust, st tal on märkimisväärne kohtukogemus, mille hulka kuulub ka teadmine, kuidas tegeliku huvi olemasolu korral pöörduda kohtu poole nii lihtsa küsimuse kui ka menetluse kiirendamise taotlusega. Seda on tehtud ainult kohtuasjas nr 2-22-10191, teistes menetlustes ei ole A. L. ega tema esindaja menetluse kiirendamise vastu mingit huvi üles näidanud. Kohtunik mõnab, et kohtuasjas nr 2-22-10191 on menetlus olnud kohati aeglane, kuid olukorras, kus vaidluse all oli nt kaebepiirangu põhiseaduspärasus, ongi põhjust küsimust tõsisemalt vaagida, mis selgitab selleks kulunud 10 kuud.

13. Selgituses osutab kohtunik R. Miller veel, et A. L-i rahulolematuse võib olla ajendatud sellest, et kohtuasi nr 2-22-10191 lahenes tema suhtes ebasoodsalt. Kui menetluse kestus kohtuasjades nr 2-20-12669 ja 2-21-12813 oleks teda ka tegelikkuses häirinud, saanuks ta seda väljendada oluliselt varem.

Distsiplinaarkolleegiumi istung

14. Istungil jäi maakohtu esimees esitatud süüdistuse juurde ning leidis, et kohtunik R. Miller on pannud toime KS § 87 lg-le 2 vastava süüalise teo.

15. Kohtunik R. Miller nõustus talle tehtud etteheidetega vaid osaliselt, tunnistades eksimist TsMS § 452 lg-te 4 ja 5 vastu kohtuasja nr 2-22-10191 menetlemisel. Muus osas leidis kohtunik, et kuigi objektiivselt saab kõigis süüdistuses nimetatud kohtuasjades tõesti rääkida menetluste venimisest, siis ei ole see olnud süüline. Kohtunik kordas, et kui A.L-il olnuks tegelik huvi

menetluse kiirendamise vastu, saanuks ta vaidlustes nr 2-20-12669 ja nr 2-21-12813 seda kohtu poole pöördumisega ka teha. Seda võimalust A.L. ega tema esindaja aga ei kasutanud.

16. Kolleegium võttis vastu ja uuris vahetult kõiki tõendeid, mis olid lisatud süüdistusele. Täiendavaid tõendeid kolleegium ei kogunud.

DISTSIPLINAARKOLLEEGIUMI SEISUKOHT

17. Kolleegium leiab, et kohtunik R. Miller on pannud toime KS § 87 lg 2 lg-le 1 vastava distsiplinaarsüüteo, põhjendades seda järgmiselt.

18. Kohtunik R. Millerile heidetakse ette mõistliku menetlusaja nõude eiramist kolme kohtuasja menetlemisel. Kohtupraktikas on enam kui korduvalt tõdetud, et „mõistlik menetlusaeg“ on määratlemata õigusmõiste, mis tuleb sisustada igal üksikjuhtumil eraldi. Kohtumenetluse kestuse mõistlikkus sõltub paljuski konkreetse üksikjuhtumi asjaoludest, sh vaidluse keerukusest, kaalul olevate hüvede tähtsusest, menetlusosaliste ja kohtu tegevusest. Arvestada tuleb ka kohtu ja kohtuniku töökoormust ning sellest tingitud objektiivseid asjaolusid: olemasolevaid ressursse, sh abitööjõu olemasolu, paralleelselt menetletavate asjade hulka, nende keerukust jms. Asjade läbivaatamise kiirus ei ole seejuures omaette eesmärk, vaid see peab olema tasakaalus tsiviilkohtumenetluse üldiste eesmärkidega, milleks on asja õige ja võimalikult väikeste kuludega lahendamine (TsMS § 2) (vt nt distsiplinaarkolleegiumi 1. detsembri 2023. a otsus asjas nr 9-13/23-1, p 11.2 jj) Kohtumenetluse hea tava rõhutab samuti, et kohtumenetluse kiiruse huvides ei tohi rikkuda menetlusosaliste õigust asja õigele lahendamisele ning õiglasele ja erapooletule kohtumenetlusele.

19. Samas ei saa siiski unustada, et kohtuasja lahendamise kiirus ning õigusrahu saavutamine konkreetsetes õigusvaidluses on väärtus omaette. Sellest arusaamast johtuvalt jääb kolleegium senises praktikas väljaõeldu juurde, et ka juba ainuüksi mõne kohtuasja menetlusele kulunud aeg eraldivõetult, kaasuvaid asjaolusid arvesse võtmata, võib n-ö välisel vaatlusel olla hinnatav mõistlikku menetlusaega eiravana. Teisisõnu on tegemist olukorraga, et kui mingi kohtuasja menetlemisele maakohtus on kulunud näiteks aeg X, siis võib juba pelgalt selle X-aja kestusest johtuvalt tõdeda, et seda kohtuasja *ei ole* suudetud mõistliku aja jooksul lahendada. Eeltoodu ei tähenda, et sellisel juhul tuleks juba ettevaatavalt eeldada kohtuniku süülist käitumist KS § 87 lg 2 tähenduses. Küll on aga sel juhul vajalik eraldi põhjendada, millistest kohtuniku poolt mittekontrollitavatest asjaoludest tingitult ei ole sellel juhtumil mõistliku menetlusaja nõuet *süüliselt* rikutud – olgu selleks siis kohtuasja erakordsus (nt iseäranis suur tunnistajate hulk) või õiguslik keerukus, ühe või mitme menetlusosalise järjepidev ning oskuslik (võimalik, et ka koordineeritud) obstruktsioon (vt selle kohta nt RKKK 18.06.2010, 3-1-1-43-10), vajadus pöörduda eelotsustustaotlusega Euroopa Kohtusse, kohtuniku äärmiselt suur töökoormus võrreldes kolleegidega, tervislikud põhjused vms (vt distsiplinaarkolleegiumi 10. juuni 2024. a otsus asjas nr 9-13/24-1, p 59 jj; seda toetavalt Riigikohtu üldkogu 11. novembri 2024. a otsus asjas nr 3-24-2036/10, p 29.1). Teisisõnu tuleks sellisel puhul põhjendada / nimetada asjaolud, mis on konkreetset juhul sellise juba välisel vaatlusel objektiivsele kõrvaltvaatajale ebamõistlikuna näiva ajakulu tinginud.

20. Eelnevalt sedastatut arvesse võttes on kolleegiumi hinnangul selge, et nõuet menetleda kohtuasi mõistliku ajaga on süüdistuses nimetatud puhkudel juba n-ö välisel vaatlusel rikutud. Seejuures ei vastustanud seda kohtuistungil ka kohtunik R. Miller ise, tunnistades, et *objektiivselt vaadates* ei ole ta suutnud neil kolmel juhul järgida nõuet lahendada õigusvaidlus mõistliku aja jooksul. Kõnealust omaksvõttu silmas pidades ei pea kolleegium vajalikuks mõistliku menetlusaja *objektiivsel rikkumisel* täiendavalt peatuda.

21. Ühtlasi on kolleegium arusaamal, et neis kolmes õigusvaidluses ei esinenud ühelgi juhul selliseid asjaolusid, mis oleks eraldivõetult või ka kogumis sellist menetluse kulgemist õigustanud.

Kolleegium selgitab siinkohal sedagi, et otsuses piirdatakse edasiselt vaid kohtunik R. Milleri esitatud kaitseargumentide käsitlemisega. Kohtunik kui vaieldamatu professionaal ning suurte juriidiliste teadmistega isik on küllaldaselt pädev, et esitada asjakohaseid kaitseargumente distsiplinaarsüüdistuses tehtud etteheidete kohta. Teisisõnu ei lasu kolleegiumil kohustust väljuda esitatud kaitseargumentide raamest ning hakata omal algatusel otsima võimalikke kaitseargumente või hüpoteetilisi õigustavaid asjaolusid, et neid siis kinnitada või kummutama asuda (vt ka distsiplinaarkolleegiumi 5. märtsi 2025. a otsus asjas nr 9-13/24-4, p 78). Seetõttu märgib kolleegium vaid järgmist.

22. Põhjustena, miks ta ei näinud enda käitumist süülisena KS § 87 lg 2 tähenduses, tõi kohtunik R. Miller esile kaks momenti. Esmalt lähtus ta enda sõnutsi arusaamast, et kuivõrd viimasena esitatud hagi oli A. L-i vaatevinklist kõige olulisem, pidas ta mõistlikuks lahendada just kohtuasi nr 2-22-10191 ka esimesena. Teisena selgitas kohtunik, et kui A. L-il olnuks ka tegelik huvi kohtuasjade kiirema menetlemise vastu, saanuks ta seda kohtult kas ise või enda esindaja vahendusel ka taotleda, mida ta kummatigi aga ei teinud. Kolleegium ei nõustu käesoleval juhul kummagi argumendiga.

23. Iseenesest ei ole tõesti välistatud, et kohtusse saabunud asju ei lahendata ilmtingimata nende esitamise kronoloogilises järjekorras. Jättes kõrvale küsimuse, et osad õigusvaidlused on juba seadusandja tahtel käsitatavad kui prioriteetsed, mis on leidnud väljenduse neile konkreetsete menetlustähtaegade seadmisel, siis ei saa tõesti välistada sedagi, et ühte isikut puudutavate õigusvaidluste hulgas on neist mõned selgelt kaalukamad kui teised, mis õigustab kaebuste ajalise saabumise järjekorras lahendamise põhimõttest irdumist. Kuid siinkohal tuleb nõustuda maakohtu esimehe süüdistuses esitatud seisukohaga, et sellisest põhimõttest lähtumine eeldanuks selget läbirääkimist õigusvaidluse pool(t)ega, praegusel juhul eeskätt hageja A. L-iga. Et selliselt tulnuks käituda, möönis distsiplinaarkolleegiumi istungil ka kohtunik R. Miller ise. Kõnesoleval juhtumil kujunes seega aga olukord, kus kohtunik omatahtsi järjestas õigusvaidluste olulisuse, heites osa neist n-ö kõrvale, jättes hageja (aga ka kostja) menetlus(t)e kulgemisest täielikult teadmatusse.

24. Teisalt leiab kolleegium, et kõnealune kaitseväide on vähemalt osaliselt ka otsitud ning tegelikkusega ühildamatu. Nimelt on kohtunik R. Miller selgitanud, et neist kolmest õigusvaidlusest pidas ta prioriteetseimaks just kohtuasja nr 2-22-10191, s.o ajaliselt viimast. Selles kohtuasjas esitas A. L kohtule hagi aga 12. juulil 2022. Seega ei saa kõnealuse kohtuasja prioriteetsusega kuidagi õigustada minetusi, mis jäid *enne* seda tärminit. Nii ei selgita see argument, miks kulus kohtunik R. Milleril hagi menetlusse võtmiseks nn esimeses kohtuasjas nr 2-20-12669 üle 15 kuu, kuivõrd hagi esitati kohtule 1. septembril 2020, menetlusse võeti see aga alles 20. detsembril 2021. Nõndasamuti ei saa see selgitada kostja esitatud taotluste „seismist“ kohtuasjades nr 2-20-12669 ja nr 2-21-12813, kuivõrd need esitati samuti juba varem, täpsemalt 24. jaanuaril 2022 ja 8. detsembril 2021. Teisisõnu jäävad minetused kahe esimese kohtuasja menetlemisel juba aega, kus kolmandat, kohtunik R. Milleri sõnutsi hageja jaoks esmatähtsat õigusvaidlust veel ei olnudki, mistõttu ei saanud sellisest prioriteetsuse argumendist mõistetavalt ka lähtuda. Samuti märgib kolleegium, et sellest arusaamast lähtumise korral olnuks loogiline ja lausa nõutav, et kohtunik oleks märkinud kohtuinfosüsteemi aruandluses selgitusena, et asjades nr 2-20-12669 ja nr 2-21-12813 seisab menetlus kohtuasjas nr 2-22-10191 tehtava lahendi taga. Et seda ei ole aga tehtud, näitab kolleegiumi hinnangul täiendavalt, et tegu ei ole tõese selgituse, vaid tagantjärele otsitud vabandusega.

25. Nõustuda ei saa ka teise kohtunik R. Milleri esitatud argumendiga, et kuivõrd A. L. ega tema esindaja ei pöördunud kohtu poole menetluse kiirendamise taotlusega ning nad ei tundnud ka teistmoodi isiklikult huvi menetluse kulgemise vastu, puudus neil ka *tegelik huvi* õigusvaidluste nr 2-20-12669 ja nr 2-21-12813 suhtes. Kolleegiumi hinnangul näitab juba kohtusse pöördumise fakt iseenesest, et isikul *on huvi* teatud õigusküsimus lahendada ning oleks imelik eeldada, et enda „tegeliku“ huvi näitamiseks peaks nt hageja teatava intensiivsuse ning järjekindlusega päringute,

kõnede vms moel kohtusse pöörduma. Midagi sellist ei lase oletada ka hageja menetluslik käitumine mõlemas kohtuasjas, millele kohtu esimees süüdistuses õigustatult viitab. Kui asjas nr 2-20-12669 esitas kostja 24. jaanuaril 2022 taotluse menetluskulude tagatise määramiseks, vastas hageja esindaja kohtu poolt alles 12. oktoobril 2022 esitatud kohtunõudele tähtaegselt, samuti vaidlustas ta operatiivselt kohtu 8. veebruaril 2023, s.o enam kui aasta hiljem, tehtud määruse. Sama võib öelda kohtuasja nr 2-21-12813 kohta. Ka seal esitas kostja taotluse menetluskulude tagatise määramiseks, tehes seda 8. detsembril 2021, millele hageja reageeris oma seisukohtade esitamisega juba 13. detsembril 2021, s.o sisuliselt viivitusega, samuti vaidlustas ta kohe kohtumääruse, mis tehti alles 28. märtsil 2025, s.o üle kolme aasta hiljem. Teisisõnu ei ole võimalik ka hageja menetluslikust käitumisest tuletada väidetavat ükskõiksust kõnealuste menetluste suhtes, pigem vastupidi.

26. Seega tuleb tõdeda, et menetlus kohtuasjas nr 2-20-12669 kestab kuuendat aastat, asjas nr 2-21-12813 on menetlusel täitunud neli aastat. Kummaski kohtuasjas ei saa aga täheldada sisulist edasiminekut õigusküsimuse lahendamisel, mida kolleegium loeb tuvastatud asjaoludel ametikohustuste süüliseks täitmata jätmiseks.

27. Sarnased minetused on täheldatavad ka kohtuasja nr 2-22-10191 menetlemisel, mida kohtunik R. Miller pidas A. L-i seisukohalt n-ö prioriteetseks. Kostja poolt 30. augustil 2022 esitatud menetluskulude tagamise taotluse lahendamiseks on kulunud üle üheksa kuu, natuke enamgi kulus hageja poolt 26. juunil 2023 esitatud määruskaebuse lahendamisele. Seejuures möönab kohtunik R. Miller enda kirjalikes vastustes ka ise, et kohtumenetluse tempo oli kohati aeglane, „mille üle võib nuriseda“, möönedes samuti menetluse kestuse ebamõistlikkust. Menetluse sellise aeglase kulgemise põhjusena nimetab kohtunik R. Miller aga näiteks asjaolu, et hageja 26. juuni 2023. a määruskaebuses taotleti TsMS §-s 390 sisalduva kaebepiirangu tunnistamist põhiseadusvastaseks, mis andis põhjuse seda küsimust tõsisemalt – s.o sisuliselt 10 kuud – vaagida (vt maakohtu esimehele esitatud seletuse p 14). Selle selgitusega ei saa nõustuda. Nimelt nähtub kohtu 22. aprilli 2024. a määrusest kaebuse menetlusse võtmisest keeldumise kohta, et väidetava põhiseadusvastasuse osas viidatakse Riigikohtu põhiseaduslikkuse järelevalve kolleegiumi 9. aprilli 2008. a otsusele nr 3-4-1-20-07, tsiteeritakse seda kokkuvõtvalt ning resümeeritakse, et „hageja taotlus tuleb jätta rahuldamata samadel põhjendustel“ (määruse p 16). Teisisõnu piirdus kohus senises kohtupraktikas väljakujunenud seisukohtade kordamisega, seda mingi muu nurga alt vms avamata. Seega on väide õigusküsimuse keerukuse kohta, mis tingis sedavõrd pika menetlusaja, paljasõnaline. Et kohtulahendi kuulutamisel eksis ta TsMS § 452 lg-te 4 ja 5 vastu, tunnistas kohtunik R. Miller ka distsiplinaarkolleegiumi istungil, mistõttu seda küsimust ei pea kolleegium taas süü omaksvõtu tõttu vajalikuks lähemalt käsitleda (vt otsuse kirjeldava osa p 6).

28. Eelnevat ning KS § 97 lg-t 1 aluseks võttes leiab kolleegium, et distsiplinaarsüüdistuses märgitud tsiviilasjade menetlemisel ei ole kohtunik täitnud kohaselt oma ametikohustusi ning on toime pannud KS § 87 lg 2 esimeses lauses nimetatud distsiplinaarsüüteo – ametikohustuste täitmata jätmise ja mittekohase täitmise –, mis seisneb menetlusega viivitamises, mõistliku menetlusaja nõude rikkumises ja kohtulahendi ettenähtud ajaks tegemata jätmises, ning mõistab kohtunik R. Milleri selles distsiplinaarsüüteos süüdi.

29. Karistuse mõistmise juures võtab kolleegium KS § 88 lg-st 4 juhindudes arvesse, et kohtunikule esitatud etteheited on esmakordsed, mööda ei saa vaadata seejuures faktist, et alles 2020. aastal tööle asunud (noor)kohtuniku kohese ülekoormuse tekkes oli mõningane süü ka kohtu töökorraldusel. Samal ajal tuleb siiski arvestada, et probleemide tekkel pakuti ja osutati kohtunikule korduvalt abi, mida kohtunik R. Miller aktsepteeris paraku vaid osaliselt. Inimlikult kõlab siinkohal mõistetavalt, et kuhjunud kohtulahendite ümberjagamine (selleks vabatahtlikult valmis olnud) kolleegidele võib käia n-ö au pihta, nagu kohtunik R. Miller seda distsiplinaarkolleegiumi istungil selgitas, kuid kohtunik peab endale aru andma, et esmajoones on tähtis lähtuda kohtusse pöördunud menetlusosaliste, mitte aga isiklikust huvist ja võimalikust välisest (isiklikul hinnangul negatiivsest) mainest, mis tema kuvandile võivad tekkida. Mööda ei saa vaadata sellestki, et alates 2022. a lõpust

on uute tsiviilasjade jagamine kohtunikule peatatud, kuid see ei ole toonud kaasa otsustavat nihet juba laekunud tsiviilasjade lahendamise tempole. Kohtunik R. Miller möönis istungil ka ise, et asjaolud kõnelevad vajadusest korraldada enda töö paremini. Samal ajal tuleb tunnustada kohtunik R. Milleri otsuste keskmisest kõrgemat kvaliteeti. Distsiplinaarsüüteo laadi ja raskust ei pea kolleegium praegusel juhul ülemäära kaalukaks, leides, et kohtunik R. Millerile saab ette heita süülist hooletust.

30. Kirjeldatud asjaolusid aluseks võttes on kolleegiumi hinnangul käesoleval juhul kohtunik R. Millerile karistust mõistes kohane piirduda KS § 88 lg 1 p-s 1 sätestatud minimaalse määra ehk noomitusega.

(allkirjastatud digitaalselt)